

www.lwengokids.nl
Bakkerstraat 2, 3882 AA Putten
Tel. 06 1307 1167
mail: info@lwengokids.nl

Kamer van Koophandel nr. 68254237
Rekening NL90 RABO 031 729 3001 t.n.v. Lwengo Kids Foundation - Putten

Putten, december 2017

Reis oktober 2017

We beginnen met onze reis van oktober j.l. Voor ons (Pieter en Marga) ook de eerste keer dat er sponsorouders megingen en ook de eerste keer dat we alle kinderen gingen zien. Best spannend, maar met heel veel zin gingen we op weg en hebben we ook inderdaad alle kinderen gezien en gesproken. Eerst op school, later bij hen thuis. We hebben ons best gedaan om u in een persoonlijke mail op de hoogte te brengen van het wel en wee van uw sponsorkind. Wij hopen dat dit een beetje gelukt is. Een aantal kinderen die een beetje meer zorg nodig lijken te hebben, staan in mijn "blauwe boekje" en Anthony heeft mij toegezegd deze kinderen goed in de gaten te houden door de Community en vaker te (laten) bezoeken. De betreffende sponsorouders zijn op de hoogte.

Nicole van Laarhoven, Max van Maanen en Peter Sennema gingen mee op reis en geven hieronder iets van hun indrukken weer.

Lwengo in Uganda, een impressie.....

"Afrika, een lang gekoesterde wens in vervulling, dat dit zou zijn om mijn sponsorkindje te bezoeken in Uganda had ik natuurlijk nooit gedacht!

Enthousiast geraakt door de Lwengo verhalen die Marga & Pieter me vertelden en nu alles met eigen ogen kunnen zien. Een super team, dat met contactpersonen als Anthony en Jjinga, zich hard maakt om alles wat in hun vermogen ligt te doen voor de kinderen en de school.

Het hoogtepunt was natuurlijk het bezoek aan de sponsorkinderen op school en hen te verblijden met alle cadeautjes die de sponsorouders meegegeven hadden. Wat waren ze allemaal enthousiast en blij....

Beste sponsorouders, Lwengo Kids Foundation heeft ons hard nodig...dus zegt het voort!!"

Nicole

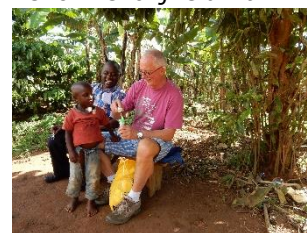
En Max vertelt:

Natuurlijk wilden we meedoen als sponsors toen we een jaar geleden van Pieter en Marga over de stichting

"Lwengo Kids" hoorden. We kregen vervolgens informatie over ons sponsormannetje 'Owen', een kereltje van 5 jaar. Maar er kwamen ook vragen: kunnen zijn ouders wel voor hem zorgen? Hoe ziet zijn school er uit? Wat doet de stichting nu precies in Lwengo?

Redenen genoeg om met andere sponsorouders in oktober een kijkje te gaan nemen. De hobbelwegen, de maagproblemen en andere ongemakken tijdens het verblijf daar, laat ik maar achterwege. Met verbazing en bewondering heb ik gezien hoe de mensen in Lwengo leven: de huisjes zijn armoedig, de meeste gezinnen onvolledig, de werkloosheid is enorm; een inkomen is er bijna niet en de school moet rond zien te komen met veel te weinig middelen. Maar de dankbaarheid en het enthousiasme waarmee we werden onthaald was overweldigend! Wat een inzet en optimisme van het schoolpersoneel en wat een vrolijkheid en levenslust van de 500 schoolkinderen heb ik gezien! De stralende lach van de kinderen en hun enorme blijheid zal me altijd

bijblijven. Of Owen het redt? Ik weet het niet, maar hij krijgt een kans op een toekomst door het geweldige werk van de Lwengo Kids Foundation

God bless you!

Voor ons zijn de meeste dingen alweer gewoon, terwijl anderen, die voor het eerst in een ontwikkelingsgebied komen, stil worden van wat ze allemaal zien en meemaken.

Maar ondanks alle indrukken hebben we met elkaar ook veel plezier gehad. Verschillende leerpunten zullen we zeker bekijken en eventueel wijzigen. Op de laatste pagina van deze nieuwsbrief, vindt u het uitgebreide verslag van sponsorouder Peter Sennema. Hij had moeite om in de door mij gevraagde 125 woorden een kleine impressie te geven. Ik vond zijn verhaal echter zo treffend dat ik het u niet wil onthouden en in zijn geheel heb opgenomen..... voor onder de kerstboom...

Wijziging bestuur

Zoals u wellicht op de website gezien hebt zijn er een aantal dingen binnen het bestuur gewijzigd. Bert en Judith Beld konden het werk niet goed combineren met hun baan en jonge gezin en hebben daarom besloten hun taken binnen het bestuur over te dragen aan mensen die daar meer tijd voor hebben.

Pieter heeft het voorzitterschap op zich genomen en Marga heeft secretariaat overgenomen. We hebben Wim Bos bereid gevonden zowel de Nederlandse euro's als de Ugandese shillings te beheren. Hetty Kuipers is bestuurslid Algemene Zaken en Publiciteit en in deze formatie zijn we aan het werk om van Lwengo Kids Foundation een stevige organisatie te maken.

We blijven wel zoeken naar liefst wat jongere mensen die met ons de kar willen trekken, zodat we minder kwetsbaar worden. Mocht u/jij zich aangesproken voelen of iemand kennen die hier voor in aanmerking zou komen, geeft dit dan even aan ons door.

Facebook actie boda-boda

Anthony post af en toe ook wel eens iets op facebook. Zo ook een foto van Augustine die elke ochtend de kinderen die ver weg wonen met de boda-boda naar school

brengt en 's avonds weer naar huis. Deze boda-boda is al oud en aan vervanging toe. Sanne Streefkerk is spontaan een actie begonnen en intussen is er al een kleine 500 euro binnen. Een nieuwe boda-boda kost ruim 900 euro en eigenlijk zijn er twee nodig. Mocht u nog een paar euro over hebben deze maand.... U kunt het storten op het bekende bankrekeningnummer (pagina 1) onder vermelding van "boda-boda", waarvoor alvast onze hartelijke dank.

Mailadres

We hebben wat problemen met ons mailadres. We ontvangen gewoon mail en kunnen ook versturen met info@lwengokids.nl. Het probleem is echter dat de verzonden berichten in het niets verdwijnen en dat is minder plezierig. Vandaar dat u van ons mail krijgt via het g-mailadres van Marga. We hopen dit in de toekomst op te kunnen lossen.

Inmiddels hebt u allen ook de grote envelop gekregen met o.a. het *op-de-groei-boekje*. Wij gaan het boekje nog uitbreiden. U heeft op de vragenkaarten wel kunnen zien wat de kinderen allemaal (willen) eten. Soms zijn dat dingen waarvan wij geen weet hebben. Ik ben samen met Dick (zoon van Anthony) een verhaal aan het schrijven over deze voor de kinderen zo gewone voeding. Hij weet als geen ander hoe één en ander geregeld is en zo krijgen wij een leuk, realistisch beeld van wat de kinderen eten. Zo zullen er wel meer "bijlagen" komen. Mocht u zelf een onderwerp hebben waar u wel eens iets meer van zou willen weten, geef het rustig door, dan ga ik er mee aan het werk.

Structurele ondersteuning van Lwengo

Hanno Kiezebrink en Kuma Kabare zijn al enkele jaren actief in Congo (Stichting Etike). In juni 2017 ben ik met hen meegereisd naar Congo om te zien hoe zij hun activiteit, het realiseren van mortuaria, gestalte geven. Ik was (en ben) onder de indruk. Onder zeer moeilijke omstandigheden hebben zij kans gezien een inkomstenbron in Congo op te zetten waardoor hun projecten niet volledig meer afhankelijk zijn van donaties uit Nederland en zich grotendeels zelf kunnen bedruipen. Een mega prestatie.

Met deze ervaring zijn wij gedrieën in augustus jl. naar Uganda gegaan om eerste contacten te leggen en onze Congolese ideeën te droppen. Groot enthousiasme en een fantastische samenwerking met onze (bekende) Ugandese partners maakte het noodzakelijk dat we in november jl. opnieuw naar Uganda moesten te gaan.

Inmiddels hebben wij diverse presentaties van onze plannen kunnen geven en lijken alle seinen op groen te staan. Ook in Uganda gaan wij starten met het opzetten van mortuaria, waarschijnlijk in 3 plaatsen tegelijk. De behoefte aan gekoelde mortuaria (die zijn er helemaal niet) is enorm groot. De kennis en ervaring met mortuaria is er ook niet. Hanno en Kuma willen hun kennis en ervaring graag delen en samen met mij deze business opzetten in Uganda.

Voor de goede orde. Het gaat er niet om dat wij geld hieraan gaan verdienen voor onszelf. Nee, wij willen met deze activiteit geld genereren voor in eerste instantie de allerarmste gezinnen in Lwengo. Met het runnen van mortuaria creëren wij ook werkgelegenheid hetgeen dit district ook op een hoger plan kan brengen.

Uiteraard is hierover veel meer te vertellen. Dat doe ik graag later als wij iets verder zijn met de plannen. Voor de goede orde; wij gaan ervoor in het 3e kwartaal van 2018 drie mortuaria operationeel te hebben.

Op de foto een mortuarium zoals het nu gebruikt wordt in Masaka. De overleden mensen liggen er gewoon op de grond, waarvan wij u de foto's zullen besparen .....

Vriendelijke groet, Pieter Streefkerk

Voor meer informatie over Stichting Etike, kijkt u op www.stichting-etike.nl

Nieuwjaars- sponsorbijeenkomst

Op 20 januari a.s. zullen wij samen met de Stichting Etike een nieuwjaars-sponsorbijeenkomst organiseren.

Locatie op-Eest, Landgoed Schovenhorst, Garderenseweg 93b in Putten

Het tijdstip en hoe we dit verder vorm gaan geven is op dit moment nog niet bekend. U krijgt hierover nog nader bericht.

In ieder geval is er dan alle gelegenheid om kennis te maken met het bestuur en informatie te verkrijgen over beide stichtingen.

Webshop

De dames in Masaka zijn bij Joseph op het terras weer hard aan het werk geweest om de nodige spullen te fabriceren voor onze webshop. Leuke schorten en pannenlappen

met ons boegbeeld Lwengie, maar ook leuke kleine tasjes en nog veel meer.

Sponsorkinderen

Intussen hebben we 56 kinderen (*Tonny, Phoebe, Isma, Joyce, Jamadah, Tonny K, Catherine, Moreen Molly, Michael, Rose, Firidasi, Ronald, Daniël, Lawrence, Hope, Atanansi, Racheal, Owen, Erone, Brenda, Viola, Dalilah, Robert, Joseph, Tendo, Andrew, Shirat, Andrew M., Ashurah, Moreen, Gerald, Brenda K., Grace, Robert K., Rodgers, Shakibuh, Justus, Hudson, Benard, Gerald K., Atinah, Brian, Suzan, Prisca, Moriss, Martha, Eseza, Irene, Shukurat, Ronald, Muniru, Jane, Judith, Calvin, Allan en Martin*) in sponsoring. Met de meeste kinderen gaat het heel goed sinds ze naar school kunnen gaan, maar sommige kinderen staan genoteerd in mijn "blauwe boekje" als zijnde "zeer kwetsbaar" en dus extra aandacht behoeven. Het resultaat van ons bezoek in oktober. Hoe waardevol is het om face-to-face te zien hoe het met de kinderen gaat, een gesprekje met hen te hebben en met hun verzorgers. Dit krijgt zeker een vervolg en als alles gaat zoals gepland gaan Pieter en ik in april samen de kinderen weer bezoeken. We willen er dan iets meer tijd voor uittrekken, maar we zullen dan op een andere manier te werk moeten gaan.

We zullen dan de eerste 50 kinderen op school ontmoeten en persoonlijk even met hen praten. De nieuwe groep kinderen gaan we thuis bezoeken om ook van hen een goed beeld te krijgen hoe het thuis is.

We sluiten deze lange nieuwsbrief af met de wensen voor Lwengo dat;

- de Facebook actie van Sanne tot twee boda-boda's leidt;
- de kinderen op school nieuwe schooluniformen krijgen
- er voldoende sponsors zijn om elke maand de leerkrachten te kunnen betalen
- er veel nieuwe sponsorouders gevonden worden
- eenmalige giften ons in staat stellen de gemeenschap verder te ondersteunen

Rest ons nog

u

**goede feestdagen en een
gezond 2018**

te wensen en uw aandacht te vragen voor een prachtige impressie van de reis naar Uganda, geschreven door Peter Sennema op de hiernavolgende pagina.

Wim Bos, Hetty Kuipers,
Pieter en Marga Streefkerk

12 oktober is het eindelijk zover; de reis naar Uganda. Spannend, ik weet niet wat me te wachten staat. Maar, ik ga er voor, benieuwd waar mijn naaste burens zo door geraakt zijn, maar ook naar een Afrikaans land dat ik alleen uit het nieuws en uit de atlas ken. De reis verloopt voorspoedig, de aankomst 's avonds laat in Entebbe waar Andrew ons staat op te wachten. Confrontatie met Afrika: de stroom valt uit als de koffers boven op het busje vastgebonden moeten worden. Gelukkig heb ik een zaklamp op mijn telefoon. De 1^e nacht in een hotel midden in Kampala, een jongen met een geweer houdt de wacht bij de ingang. Warm, benauwd en rokerig. De volgende dag Kampala met al zijn drukte en dan via de evenaar naar Masaka Backpackers waar we welkom worden geheten door Joseph en zijn dames. Mooie plek op een heuvel met uitzicht. Onderweg liet Pieter ons de plek zien waar het mortuarium moet komen. Ik word geraakt door een paar kleine kinderen die naar ons toekomen, op blote voeten, in gescheurde kleren. Moeder is met een schoffel aan het hakken op het land om de grond los te krijgen. Marga komt met ballonnen, de kinderen zijn zo blij.

Maar het doel van onze reis is Lwengo en op maandag gaan we opgewekt op weg. Het laatste stuk is een zandweg met vele kuilen en hobbels. De bus heeft veel te hoge snelheid, gaat dat wel goed? Maar dan komen we in Lwengo, een dorpje uit een platenboek over Afrika van vroeger. Armoedige huisjes, veel mensen buiten vuurtjes stoken om eten te bereiden, iedereen hangt zo'n beetje aan de kant van de weg. Wat een andere wereld. En dan komen we aan bij de school. Honderden kinderen in oranje-donkerblauwe uniformpjes vormen een erehaag en zingen ons welkom. Wat een warme ontvangst, maar ik voel me beschaamd. Ik betaal een klein beetje geld om

een kind naar school te laten gaan, dat is toch het minste dat ik kan doen. Daar past dit eerbetoon niet bij. Ik blijf achter, weet niet wat ik moet doen. Maar

dan komt een jochie naar me toe en pakt mijn hand. Ik zie dat hij gehandicapt is, maar hij kijkt me met zulke grote ogen aan. Er komen meer kinderen, ze willen me aanraken want ik heb een blanke huid. Hoe zou dat voelen?

De onderwijzers stellen zich allemaal aan ons voor en wij stellen ons aan hen voor. En dan gaan we naar de klassen. Er staat een grote ton in het midden van de klas, daar zit een soort pap in. De kinderen komen met een mok en mogen daar uit scheppen en drinken het op. Een leraar vraagt mij of ik dit wil proeven, ik bedank, maar merk dat dat niet in goede aarde valt. Dan komen we in de klas waar de sponsorkinderen bij elkaar zitten. Ik zoek Lawrence, ons sponsorkind, ik kan ze echter moeilijk onderscheiden van elkaar. Ik laat de foto aan één van de

kinderen zien: hij wijst naar een kind die meteen naar me toe komt. Ja, dat is Lawrence. Hij is verlegen, ik ook. Marga heeft alle kinderen gevraagd

een vragenlijst in te vullen voor de sponsououders en Lawrence doet dat ook en ik help hem daarbij. Dat breekt de spanning. Ik help ook een ander jochie die wat vrijer is. Hij vertelt me dat hij 3 maanden op school is en dan voor een vakantie naar huis gaat. Maar hij is liever op school, dat zegt wel wat. Ik vraag hem wat hij het liefste eet. Daar hoeft hij niet over na te denken: rijst! Maar jammer genoeg krijgt hij dat zelden, het is iedere dag een bepaalde maispap en bonen. Later die dag kom ik bij Lawrence thuis, bij zijn moeder, een

gescheiden vrouw die alleen 4 kinderen groot brengt, 2 eigen kinderen en 2 weeskinderen. Ze zijn blij met de cadeautjes, ik heb respect voor de manier waarop zij met hun situatie omgaan.

Lawrence heeft voor mij ook een cadeau: van afvalblad en plastic heeft hij een kleine bal gemaakt, met touw bij elkaar gebonden. Ik ben ontroerd want ik zie hoe blij hij is dat hij mij iets geven kan. Ik beloof hem dit cadeau mee te nemen en bij me te houden. We bezoeken ook de andere sponsorkinderen, soms achter op de boda boda en racen we dwars door veldjes met maisplanten, bonenplanten, bananenbomen en koffiestruiken. Wat ik dan zie in welke omstandigheden mensen soms wonen en kinderen moeten opgroeien is niet voor te stellen als je uit het rijke westen komt. Het geeft veel indrukken. Lawrence wordt al heel eigen, de volgende dag als we weer naar de school gaan en met de kinderen een sportdag gaan houden, lopen we steeds hand in hand. Aan het einde van de 2^e dag ben ik blij dat we terug gaan naar Masaka. Alle indrukken die ik opgedaan heb, zijn even genoeg. Als we later de kans krijgen ook een andere kant van Uganda te zien, neem ik die kans graag aan. Maar waar we ook komen, we zien dat armoede overheerst. Theeplantages waar zoveel mensen de hele dag gebukt in de brandende zon, soms met baby's op de rug, theeblaadjes staan te plukken. Ik denk er wel eens aan als ik een kopje thee thuis drink.

Het was een indrukwekkende reis. Als ik op zondag thuis kom, heb ik veel te vertellen, maar wat je hebt meegemaakt is niet goed in woorden uit te drukken. De volgende dag zit ik weer op mijn werk; een enorme omschakeling. Ons leven gaat weer door maar de herinnering blijft.

Alle respect voor mensen als Pieter en Marga die daadwerkelijk daar proberen iets goed te doen, want alle beetjes helpen...

aldus Peter Sennema